

Krieger: Det ærede Medlem af Thinget, som idag foreslog os at slutte os til den Dagsorden, som andetsteds er vedtaget, har, saavidt jeg skjønner, stillet Sagen aldeles rigtig, naar han erklærer, at det, hvorover Afstemning skal finde Sted, er den foreliggende Dagsorden selv og ikke de Erklæringer eller Forklaringer eller Fortolkninger, som noget enkelt Medlem, være sig Forslagsstilleren eller en hvilken som helst Understøtter eller Modstander maatte opstille. Det er altsaa ingen Fortolkning, som jeg vil fremsætte, — det er en Udvikling af de historiske Forhold, der efter min Mening berettiger til en saadan Udtalelse som den, der foreligger, og hvis objective Fortolkning ikke tillommer nogen af os her i Thinget i dette Øieblik. Jeg troer, det er naturligt, at hvis Thingets Medlemmer ville billige denne Dagsorden, maae de under denne Forhandling, saaledes som jeg alt paa et tidligere Trin har anset, i det Væsentlige indtage en vis tilbageværende Stilling, hvorfra der mindes om de Lærdomme, Fortiden har efterladt os; thi det er jo allerede ofte sagt og fremhævet, at her ikke er Spørgsmaal om at sælde nogen Dom, thi dertil have vi ingen Opfordring modtaget fra Ministeriet, der er her ikke Spørgsmaal om at give det i Grundloven hjemlede Ja eller Nei til det Forslag, som Regjeringen i sin Tid maatte forelægge til Behandling paa grundlovmæssig Maade. Regjeringen har jo overhovedet om sin fremtidige Politikk ingen Meddelelse gjort, over hvilken der i dette Øieblik kunde være at tage Beslutning. Forholdet er aldeles forskjelligt fra de Tidspunkter, da Regjeringen tidligere kan have gjort en eller anden Meddelelse om et eller andet afsluttet Standpunkt, da Rigsdagen er traadt imellem Regjeringen og Folket og enten har billiget eller idetmindste ikke misbilliget, hvad der alt var skeet. For Tiden foreligger ingen Meddelelse

fra Regjeringen; Regjeringen har selv erklæret, at dertil er Øieblikket ikke kommen; naar man da alligevel vil tale — og det er klart at Thingets Flertal ønsker at tale, — saa kan der væsentligen kun være Spørgsmaal om en saadan tilbageværende Betragtning, som jeg har antyd det det. Hertil vil jeg derfor udbede mig Thingets Tilladelse, navnlig med Hensyn til det første Punkt i den Dagsorden, om hvis Vedtagelse Forslag er gjort, forsaavidt der nemlig udtales det Gaar, at den Plan, hvis Meddelelse Thinget imødeser, ikke vil medføre, „at den ved Anordningen af 28de Mai 1831 og Frdn. 15de Mai 1834 indstiftede Provindsstænderforsamling for Slesvig gjenoprettes.“ Det er ikke mere end tyve Aar siden Provindsstænderinstitutionens første Bebudelse i Danmark, og snapt 15 Aar ere henrundne siden Stænderinstitutionen først traadte i Virksomhed. Allerede forinden Institutionen traadte i Virksomhed, blev det udtalt af Mænd i Danmark, og allerede førend den var traadt i Live i det Land, hvorfra den til os blev overført, blev det der udtalt af Mænd, hvis Embeds-Erklæringer da ikke forelaae offentlig men som siden have seet Dagens Lys, at den hele Institution var bygget paa en saadan Grundvold, at den ikke kunde ventes at føre til et Lands Vel. Det turde vel være mig tilladt, uden at Nogen derfor med Grund skulde kunne sigte mig for Ubeskydenhed, her at udtale, hvorledes jeg finder, at Erfaringen, skjøndt saa kort Tid er hengaaet, har tilfulde stadfæstet den Advarsel og den Dom, der udtalte sig saavel i Tydskland som i Danmark inden Stænderinstitutionens Indførelse. Det blev dengang fremhævet, at man ikke kunde vente, at en Provindsstænderinstitution kunde virke til et Riges Vel, hvor der ingen Provindsorganisation var og hvor der dernæst ikke var nogen tilsvarende Rigsstænderindretning.